

[Aksel Larsen.]

koster at telefonere fra Århus til København, ude af betragtning. Det er da ganske klart, at når man har flere forskellige telefonselskaber, og når disse private — eller i princippet private — telefonselskaber skal samarbejde med statstelefonen, således at man skal over 3 systemer for at komme frem fra den ene abonnent til den anden, bliver det dyrere, end hvis man havde et enhedstelefonssystem.

Dette er ikke en opfattelse, kun jeg har; det er en opfattelse, jeg tror alle sagkyndige har, og jeg troede egentlig også, at alle ingeniører måtte have den, men til min forbløffelse har jeg set, at man i post- og telegrafvæsenets blad meget skarpt går imod tanken om en enhedstelefon. Men lad mig for at underbygge min påstand om, at jeg ikke står alene med den opfattelse, at vi burde have statsdrift, med formandens tilladelse citere et stykke af en leder i Dansk Post- og Telegraftidende for den 27. januar 1961:

„Bevares, vi er kommet videre, men mon ikke vort lille land efterhånden er det eneste i Vesteuropa, der tillader sig den luksus at holde fire telefonvæsen? Det er en dyr måde at gøre sig stor på!

Hvem betaler denne luksus? Fra et snævert pengesynspunkt er det telefonkunderne. Set under en bredere vinkel er det imidlertid hele samfundet, der lader sig tage ved næsen af et system, der måske var brugbart, mens telefonen var i sin vorden og mere et fornøjelsesobjekt for dem, der havde råd til det, end en egentlig nyttegenstand.

I dag er telefonen blevet en simpel fornødenhed i de fleste menneskers travle tilværelse, og der er på telefonnettet udviklet en lang række nye teletjenestegrene, hvis betydning måske i løbet af et kortere åremål ganske fordunkler de hidtidige, og som i alt fald ikke tåler det driftsvirvar, telefonen hidtil har virket under.“

Man citerer derefter i samme artikel et

interview med post- og telegrafvæsenets generaldirektør, der har sagt, at

„uden enhedsdrift bliver vor generation snydt for de goder, som de tekniske muligheder frembyder, og at der opnås mere ved en koncentration af landets fåtallige teknikere end ved, at de enkelte teleadministrationers teknikere kæmper en indbyrdes ædel kappestrid, samt at et enhedstelevæsen byder på større nyttevirkning for pengene og mindre administration.“

Jeg synes ikke, man behøver at komme med mange argumenter for, at et enhedstelefonssystem må stille mindre krav til teknikerne end det opsplittede telefon-system, vi har. Det må spare på teknikerne, og vi har teknikermangel her i landet, og det må også blive billigere.

Jeg takker meget for henvisningen til direktør Draminskys udtalelser i Jyllands-Posten, som jeg naturligvis kender, og som jeg må sige aldeles ikke imponerer mig. Hr. Draminsky er ude for den vanskelighed, at han skal forklare, at det er en fordel med et opsplittet telefonselskab, og skal forklare, hvorfor Jydsk Telefon-Aktieselskab er dyrere end statstelefonen i Sønderjylland, og så siger han: ja men det er, fordi staten gennemførte automatiseringen i Sønderjylland på et tidspunkt, hvor det var billigere. Deri har direktør Draminsky naturligvis fuldstændig ret, men det indebærer samtidig den stærkest mulige fordømmelse af Jydsk Telefon-Aktieselskab og Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab, fordi de ikke gennemførte automatiseringen i rette tid, dengang det var billigt, men ventede, til de blev tvunget til det af omstændighederne, og til det var dyrere. Her har vi netop et bevis på, at statsdrift kan lønne sig. Jeg ved godt, at i Sønderjylland var det naturligvis også på grund af telefonvæsenets tilbagestående tilstand efter tyskerherredømmet nødvendigt at foretage sig noget, men vi så her, at de, der stod for statsdriften, var så fremsynede, at de skaffede Sønderjylland et virkelig automa-